

Mödos och döds-tanckar, då i lifstiden probsten och kyrckioherden i Kimito ...

Dahlgren, Jonas

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1745
Fleege

National Library
of Sweden

Modos och Döds = Tancker,

Da

I Lifstiden

Profften och Kyrkoherden i Kimito församling
Högärdwördige och Höglärde

Serr MAG. ERIC FLEEGE,

Efter toligt utständen siukdom / genom en stilla och salig död / slöt
sin himmelska wandel den 24. Februarii, åhr efter Christi bröd / 1745. i
Kimito Prästegård / och den 28. thepå följande Martii i Kimito Moder Kyr-
ka med berömmwärd likpredikan och uti Förmänt folks närvaro
beledsagades til sit hwiilorüm /

Utrade

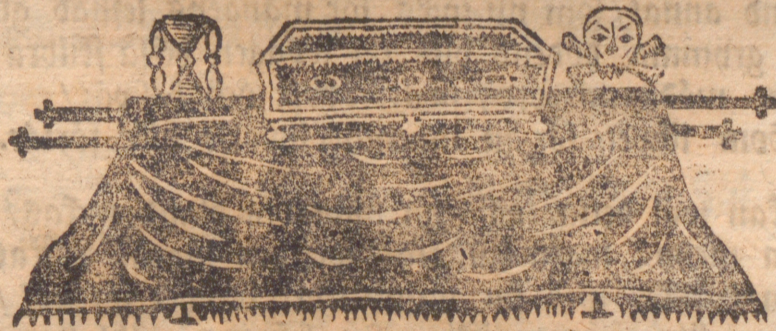
Af

Hela Sörgehusets

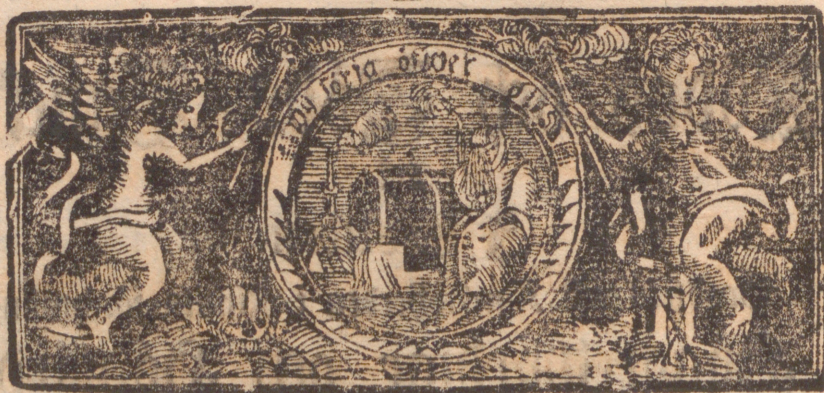
Hdmulle Dienare

JONAS DAHLGREN,

Smol.

ÅRD / Tryckt af JOH. KIÆMPE, Kongl. Acad. Boktr

DEn tiden är wäl kort wi här i werlden lefwe/
Doch kan man säga/ at han ännu längre bleswe/
Om möda och beswär ei gjorde honom kort
Som giör at mången här/rät ofta grånar bort.

Wårt lif är likt en död: när man det wil beståda/
Hwad mycken sorg och qwal / mid lifwet mände låda:
Ty ingen är än född/ som icke lidit har/
Sorg möda och beswär / måst alla sina dar.

I werlden födes man med gråt och bittra tårar /
I möda lefwer man/ med sorg sit hierta sårar:
En nakot kommen är/ af sine moders qwed/
Vårs åter nakot hän/ och läggs i grafwen ned.

Bland annat/ som nu tycks för mångens lefnad gildra/
Dch grymma dödens bild på woggen också skildra:
Är möda och oro; swårt arbet och beswär/
Som lifwet/ för än man ther hwarse blir' förtär.

Nu kan wäl detta of/ för mångom osant tyckas/
Som mena: ingen kan från werlden snarar' ryckas/
Än GUD/ med sin förson/ det hastwer föresedt /
Som hwarje menniska / sin lefnads måhl har gledi.

At det så är man wähl ei annat kan än mena /
Men dett utgrunda rätt/ man lemnar GUD allena;
Doch kan man säga trygt: wårt lif kan fortas lätt/
I denna werldene/ på mer än många sätt.

Nog har then Högste GUD / som all ting wet och lagar /
Af ewigheten sedt hwar menskas tid och dagar /
Men therför gibr ei GUD / at mången bittid dö
Slift GUD tillåter se / men selfwer icke gör.

To theraf skulle bli et oundwifligt öde
För them / som genom mord från werlden blifwa döde /
Om GUD beslutat had' / at hånda skulle ondt /
Så borde menskian bli från straff för synden stont.

Men at man hårda kan til fler och höga ähren
I möda och bestwår och winna the grå håren ;
Ar nåd utaf wår GUD / som them belöna plår /
Som wandra i hans bud / och hålla hwad han lär. (*)

Hwem kan wål mer bestwår / än som en **PRÄST** draga ?
Som måste stundelig i hiertat sorgse klaga /
At han så många fähr i sin wård hafwa fädt /
Och måste swara för' om något wisse gädt.

Ja med sin sära-biord / bland grymma wildine twistas
Och städse wackta them / at intet bort må mistas /
I Guds ords gröna ång / them beta i Guds stad /
Stort under at en **PRÄST** kan nå sin vara glad ?

Den **HEDERSMAN** / som nu här lågaes uppå bären
Har aldrig möda spart / för ombetrodda fären /
Ei werfslig ro begiårt / ei annat nöie sökt /
Än andras lif och wål / som och **HANS** ålder ökt.

Stort arbet och bestwår harlemmar **HANS** utmattat /
THEs krafter och **THE**s lif / så småningom bortsnattat /
At **HAN** af krafter swag / ei mera hårdat ut /
Sin syla och **ST** kall förrätta til **ST** slut.

Derför' **HANS** matta kropp i Jordens wida sköte /
Nu hwila får til **thes** han får et lufsligt möte /
Af Frälsar'n **Jesus** Christ / som nu Hans dyra stål
Har tagit i sit sköte / och gifwit ewigt wål.

En **MAN** här lades ned / hwars like wi knapt finne
I lärdom / wett / förstånd / i wisdom / toligt sinne :
Hwars lof ord har gädt ut fring laud och bygden med /
At **HAN** ei warit **DE**n / som någon lednad wed.

I lä.

(*) Proverb. 3. C. v. 1, 2. 4 v. 10.

I Lära/ lefwerne/ HAN exemplariskt warit
Det then betyga twet/ som det har sedt/ erfarit/
Och kan ei annat den/ som är af onsko full/
Om honom sälja nu uppå HANS döda mull.

En MARKA from och god/ en kär och hulder fader
Här sakna SKU och BARN/ och Wänner them Han gläder
En Wän och trogen war/ som icke glömmas bör/
Så länge listwet är/ och blodet det sig rör.

Doch bäst förmycket ei sit hierta härwid sära/
Men taga sig en tröst der af mot sorgen stråra/
At Han har frögd och ro/ hos GUD sin SKALSKEMAN/
För mödo och bestvär/ HAN sådt en trygger hamn

Ther har HAN frögd och lust/ ther har HAN ewig lisa/
Sin GUD bod/ natt och dag/ ther ewigt får HAN prisa/
Ther är en ewig frögd/ ther är fast glädie stor/
Hos GUD i himla-högd/ i lufwa Ängla Thor.

Lin nåd o GUD gif oss! när glaset är utrunnit/
Och at i himla-högd twärt rum och warder funnit!
Så wi må mötas at inför GUDS åsyn klar/
I ewig frögd och ro/ bland the utwaldas skar!

